

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2007. január 25. *

Tartalomjegyzék

I – A vitatott határozat	I - 789
A – A kartell	I - 789
B – A kartell időtartama	I - 792
C – A vitatott határozat rendelkező része	I - 792
II – Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet	I - 793
III – A Bíróság előtti eljárás	I - 794
IV – A fellebbezésekről	I - 796
A A Nippon Steel által előterjesztett jogalapról, amely a bizonyításra vonatkozó követelményszint meghatározása során elkövetett téves jogalkalmazásra irányul	I - 796
1. A felek érvei	I - 796
2. A Bíróság álláspontja	I - 799
a) A jogalap első részéről	I - 799
b) A jogalap második részéről	I - 807
c) A jogalap harmadik részéről	I - 808
d) A jogalap negyedik részéről	I - 815

* Az eljárás nyelve: angol.

B – A Sumitomo által előterjesztett első jogalapról, amely a japán termelőknek a vitatott határozat 1. cikkében megállapított jogsértésekben való részvételével kapcsolatos téves jogalkalmazásra vonatkozik	I - 817
1. A felek érvei	I - 817
2. A Bíróság álláspontja	I - 821
C – A Sumitomo által előterjesztett második jogalapról, amely az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás túlzott hosszára vonatkozik	I - 824
1. A felek érvei	I - 824
2. A Bíróság álláspontja	I - 825
V – A költségekről	I - 827

A C-403/04. P. és C-405/04. P. sz. egyesített ügyekben,

a **Sumitomo Metal Industries Ltd** (székhelye: Tokió [Japán], képviselik: C. Vajda QC, G. Sproul és S. Szlezinger solicitors) (C-403/04. P. sz. ügy),

a **Nippon Steel Corp.** (székhelye: Tokió, képviselik: J.-F. Bellis és K. Van Hove ügyvédek, kézbesítési cím: Luxembourg) (C-405/04. P. sz. ügy)

fellebbezőknek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2004. szeptember 22-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

a **JFE Engineering Corp.**, korábban NKK Corp. (székhelye: Tokió, kézbesítési cím: Luxembourg),

a **JFE Steel Corp.**, korábban Kawasaki Steel Corp. (székhelye: Tokió, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesek az elsőfokú eljárásban,

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: N. Khan és A. Whelan, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

az **EFTA Felügyeleti Hatósága**

beavatkozó az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök, K. Lenaerts, Juhász E., K. Schiemann és M. Ilešič (előadó)
bírák,

főtanácsnok: L. A. Geelhoed,
hivatalvezető: L. Hewlett főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2005. december 8-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2006. szeptember 12-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- ¹ Fellebbezésükkel a Sumitomo Metal Industries Ltd (a továbbiakban: a Sumitomo) (C-403/04. P. sz. ügy) és a Nippon Steel Corp. (a továbbiakban: a Nippon Steel) (C-405/04. P. sz. ügy) az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága által a T-67/00., T-68/00., T-71/00. és T-78/00. sz., JFE Engineering Corp. és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2004. július 8-án hozott ítélet (EBHT 2004., II-2501. o., a továbbiakban: a megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kérik a rájuk vonatkozó rész tekintetében.

- 2 A megtámadott ítélettel az Elsőfokú Bíróság, miután csökkentette a felperesekre az EK-Szerződés 81. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (IV/E-1/35.860-B „varrat nélküli acélcsövek”-ügy) 1999. december 8-án hozott 2003/382/EK bizottsági határozatban (HL 2003. L 140., 1. o.; a továbbiakban: a vitatott határozat) kiszabott bírságot, lényegében elutasította a fenti határozat ellen benyújtott megsemmisítés iránti kereseteket.

I – A vitatott határozat

A – A kartell

- 3 Az Európai Közösségek Bizottsága a vitatott határozatot nyolc vállalkozásnak címezte, amelyek varrat nélküli acélcsöveket gyártanak. A vállalkozások közül négy európai (a továbbiakban: a közösségi termelők): a Mannesmann (a továbbiakban: a Mannesmann), a Vallourec SA (a továbbiakban: a Vallourec), a Corus UK Ltd (korábban British Steel Ltd, a továbbiakban: a Corus) és a Dalmine SpA (a továbbiakban: a Dalmine). A négy további címzett japán (a továbbiakban: a japán termelők): az NKK Corp., a Nippon Steel Corp., a Kawasaki Steel Corp. és a Sumitomo Metal Industries Ltd.
- 4 A varrat nélküli acélcsöveket az olaj- és gáziparban használják, és két fő csoportra oszthatók.
- 5 Az első csoportba, amelyet általában „Oil Country Tubular Goods”-nak vagy „OCTG”-nek neveznek, a fúrócsövek tartoznak. Menet nélküli (sima végű) vagy menetes változatban árulják őket. A menet arra szolgál, hogy az OCTG csöveket egymáshoz lehessen csatlakoztatni. Az American Petroleum Institute (API)

szabványainak megfelelően (e csövek megnevezése a továbbiakban: szabvány menetes OCTG csövek), vagy speciális, általában szabadalmaztatott eljárással gyárthatók. Az utóbbi esetben a menet vagy „illesztés” „kiváló minőségű” vagy „kiváló”; az e módszer szerint gyártott csövek elnevezése a továbbiakban: kiváló minőségű menetes OCTG csövek.

- 6 A második termékcsoportha az olaj vagy gáz szállítására szolgáló, varrat nélküli acél csővezetékek tartoznak („line pipe”), amelyek között megkülönböztethetők a szabvány gyártási előírások alapján készült és a meghatározott projektek kivitelezésére gyártott csővezetékek (a továbbiakban: egyedileg gyártott csővezetékek).
- 7 A Bizottság 1994 novemberében vizsgálatot indított az e termékekre vonatkozó versenyellenes magatartások fennállásával kapcsolatban. Ugyanezen év decemberében több vállalkozásnál, köztük a Mannesmannnál, vizsgálatot folytatott. 1996 szeptembere és 1997 decembere között a Bizottság további vizsgálatokat folytatott le a Vallourec, a Dalmine és a Mannesmann vállalkozásoknál. A Vallourec vállalkozásnál 1996. szeptember 17-én folytatott vizsgálatot, amely során a Vallourec Oil & Gas elnöke nyilatkozatot tett (a továbbiakban: Pierre Verluca 1996. szeptember 17-i nyilatkozata). A Mannesmannnál 1997-ben folytatott vizsgálat során e vállalkozás igazgatója, Bert Becher is nyilatkozatot tett (a továbbiakban: Bert Becher nyilatkozata).
- 8 Pierre Verluca és Bert Becher nyilatkozatát és más bizonyítékokat figyelembe véve a Bizottság a vitatott határozatban megállapította, hogy a határozat nyolc címzettje megállapodást kötött többek között egymás nemzeti piacának tiszteletben tartása céljából. A megállapodás szerint minden egyes vállalkozás kötelezte magát arra, hogy nem ad el szabvány menetes OCTG csövet vagy egyedileg gyártott csővezetéket a megállapodás többi feleinek nemzeti piacán.
- 9 A megállapodást a közösségi és a japán gyártók közötti „Európa-Japán klub” nevű találkozókön kötötték.

- 10 A nemzeti piacok tiszteletben tartásának elvét az „alapszabályok” („Fundamentals”) névvel illették. A Bizottság azt is megállapította, hogy a klub tagjai az alapszabályokat ténylegesen tiszteletben tartották, és hogy ennek következtében a megállapodásnak a közös piacon versenykorlátozó hatása volt.
- 11 A megállapodás összesen három részből állt: az első a fent hivatkozott nemzeti piacokra vonatkozó alapszabályok, amelyek a vitatott határozat 1. cikkében megállapított jogsértést valósítják meg; a második áruk rögzítése a pályázati felhívásokra és minimumárak rögzítése a „különleges piacokra” („special markets”) nézve, a harmadik rész pedig a világpiac többi részének felosztása – Kanada és az Amerikai Egyesült Államok kivételével – „piacfelosztási kulcsok” útján („sharing keys”).
- 12 A Bizottság az alapszabályok létezésére vonatkozó következtetését a vitatott határozat 62–67. preambulumbekzdésében felsorolt dokumentumokra és a 68. preambulumbekzdésben foglalt táblázatra alapozta. Ebből a táblázatból kitűnik, hogy a nemzeti gyártók részesedése nagyon magas volt az OCTG csöveknek és a csővezetékeknek a vitatott határozat címzettjei által Japánban és a négy közösségi gyártó saját hazai piacán megvalósított értékesítésében. A Bizottság ebből arra következtetett, hogy a megállapodás felei egészében véve ténylegesen tiszteletben tartották a nemzeti piacokat.
- 13 Az Európa-Japán klub tagjai 1993. november 5-én Tokióban találkoztak, hogy új piacfelosztó megállapodást kössenek a latin-amerikai termelőkkel. E találkozáson elért megállapodás tartalmát a Bizottságnak 1997. november 12-én az eljárásban nem fél informátor által átadott dokumentum tartalmazza (másolatát lásd a Bizottság aktájának 7320. oldalán), amelyben többek között szerepel a „piacfelosztási kulcs” („sharing key”) (a továbbiakban: a piacfelosztási kulcs-dokumentum).

B – A kartell időtartama

- 14 Az Európa-Japán klub 1977-től kezdve találkozott, körülbelül évente kétszer, 1994-ig.
- 15 A Bizottság mindenestre úgy vélte, hogy a bírságkiszabás céljára az 1990-es évet kell tekinteni a jogsértés kezdő időpontjának, mivel 1977 és 1990 között az Európai Közösség és Japán megállapodásokat kötött az export önkéntes korlátozásáról. A Bizottság szerint a jogsértés 1995-ben szűnt meg.

C – A vitatott határozat rendelkező része

- 16 A vitatott határozat 1. cikkének (1) bekezdése szerint a nyolc vállalkozás – a határozat címzettjei – „megsértették az EK-Szerződés 81. cikkének (1) bekezdését azáltal, hogy többek között a varrat nélküli szabvány menetes OCTG csövek és [az egyedileg gyártott csövezetékek] nemzeti piacainak tiszteletben tartását célzó [...] megállapodásban vettek részt.”
- 17 E határozat 1. cikkének (2) bekezdése szerint a jogsértés 1990-től 1995-ig tartott a Mannesmann, a Vallourec, a Dalmine, a Sumitomo, a Nippon, a Kawasaki Steel Corp. és az NKK Corp. esetén. A határozat szerint a jogsértés a Corus esetében 1990-től 1994 februárjáig tartott.

18 A vitatott határozat 4. cikke értelmében „a Bizottság a következő bírságokat szabja ki az 1. cikkben említett vállalkozásokra az ott leírt jogsértések elkövetése miatt:

- (1) [Mannesmann] 13 500 000 euró
- (2) Vallourec [...] 8 100 000 euró
- (3) [Corus] 12 600 000 euró
- (4) Dalmine [...] 10 800 000 euró
- (5) Sumitomo [...] 13 500 000 euró
- (6) Nippon Steel [...] 13 500 000 euró
- (7) Kawasaki Steel Corp. [...] 13 500 000 euró
- (8) NKK Corp. [...] 13 500 000 euró.”

II – Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

19 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához benyújtott keresetleveleikkel a vitatott határozat által szankcionált nyolc vállalkozás közül hét – köztük a Sumitomo és a Nippon Steel – keresetet indított e határozat egészben vagy részben való megsemmisítése, másodlagosan pedig a rájuk kiszabott bírság megsemmisítése vagy összegének csökkentése iránt.

20 A megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság:

- megsemmisítette a vitatott határozat 1. cikkének (2) bekezdését annyiban, amennyiben az megállapította e cikkben a hivatkozott ügyekben a négy felperes terhére rótt jogsértés elkövetését az 1991. január 1-jét megelőző és az 1994. június 30-át követő időszakra vonatkozóan;
- a felperesekre egyenként kiszabott pénzbírság összegét 10 935 000 euróban állapította meg;
- egyebekben a kereseteket elutasította;
- a feleket kötelezte saját költségeik viselésére.

III A Bíróság előtti eljárás

21 A fellebbezésében a Sumitomo kérte, hogy a Bíróság:

- helyezze hatályon kívül egészben vagy részben a megtámadott ítéletet;
- semmisítse meg egészben vagy részben a határozat 1., 3. és 6. cikkét a rá vonatkozó részben;

- amennyiben szükséges, kötelezze a Bizottságot, hogy fizessen a Sumitomónak az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás túlzott időtartama miatt legalább 1 012 332 eurót;
- kötelezze a Bizottságot mind az Elsőfokú Bíróság, mind a Bíróság előtt felmerült költségek viselésére.

22 A fellebbezésében a Nippon Steel kérte, hogy a Bíróság:

- a rá vonatkozó rész tekintetében helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet és semmisítse meg a vitatott határozatot;
- másodlagosan, amennyiben az egyedileg gyártott csővezetékek tekintetében a fellebbezésnek nem adna helyt, kétharmaddal csökkentse a rá kiszabott bírságot;
- kötelezze a Bizottságot mind az Elsőfokú Bíróság, mind a Bíróság előtt felmerült költségek megfizetésére.

23 A Bizottság kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezéseket, és kötelezze a fellebbezőket a költségek megfizetésére.

24 A Bíróság elnökének 2005. március 15-i végzésével a két fellebbezést a szóbeli eljárás és az ítélethozatal céljából egyesítették.

IV – A fellebbezésekről

- 25 A Sumitomo két jogalapra hivatkozik fellebbezésének alátámasztására: az első a japán termelőknek a határozat 1. cikke szerinti jogsértésben való részvételével kapcsolatos téves jogalkalmazásra, a második az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás túlzott időtartamára irányul.
- 26 A Nippon Steel lényegében egyetlen jogalapra hivatkozik, amely a bizonyításra vonatkozó követelményszint meghatározása során elkövetett téves jogalkalmazásra irányul.
- 27 Először ésszerű a Nippon Steel által előterjesztett egyetlen joglapot megvizsgálni.

A – A Nippon Steel által előterjesztett jogalapról, amely a bizonyításra vonatkozó követelményszint meghatározása során elkövetett téves jogalkalmazásra irányul

1. A felek érvei

- 28 Jogalapjának első részében a Nippon Steel azt sérelmezi, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, mivel téves jogi következtetéseket vont le abból, hogy az állítólagos jogsértés elkövetése nem állt a japán termelők kereskedelmi érdekében.

- 29 Az Elsőfokú Bíróság tévesen szorítkozott annak megállapítására, hogy az esetleges kereskedelmi érdek hiánya nem releváns, amennyiben a megállapodás fennállása megállapítható. A Nippon Steel álláspontja szerint az a körülmény, hogy a japán termelőknek – különösen a fő európai piacok és a japán piac között a kérdéses csövek tekintetében fennálló kereskedelmi korlátok miatt – nem volt semmilyen logikus gazdasági indoka az állítólagos megállapodás megkötésére, azt vonja maga után, hogy a megállapodás fennállására meggyőzőbb – vagyis különösen pontos, logikus és meggyőző – bizonyítékokat kellett volna előterjeszteni a jogsértés minden lényeges elemének vonatkozásában.
- 30 Egyébiránt amennyiben – mint a jelen ügyben is – az érintett vállalkozás magatartására van más, a versenyjog szabályaival összeegyeztethető magyarázat, nem lehet a jogsértés fennállását kétértelmű bizonyítékok alapján megállapítani. E tekintetben a Nippon Steel az ártatlanság vélelmének elvére hivatkozik.
- 31 Különösen valamely kartellben való részvétellel vádolt vállalkozás által tett és más, szintén vádolt vállalkozások által vitatott nyilatkozatokat csak akkor lehet bizonyítékként felhasználni, ha a kartell minden lényeges elemét a fenti nyilatkozatoktól független bizonyítékok alapján megalapozták. E tekintetben a Nippon Steel hangsúlyozza, hogy a közösségi versenyjog, amely lehetővé teszi a vállalkozások számára, hogy együttműködésükért cserében bírságcsökkentésben részesüljenek, pontatlan vagy hamis nyilatkozatok jelentős kockázatát vonja maga után.
- 32 Jogalapjának második részében a Nippon Steel azt sérelmezi, hogy az Elsőfokú Bíróság nem ismerte el azt, hogy a jogsértéssel vádolt vállalkozás magatartásának hihető alternatív magyarázata releváns, mivel azok a bizonyítékok, amelyekre a Bizottság alapozott, kétértelmű jellegük miatt értelmezésre szorulnak. Az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot a bizonyítékra vonatkozó követelményszint tekintetében, és megsértette az ártatlanság vélelmét.

- 33 E jogalap harmadik részében a Nippon Steel azt sérelmezi, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vette figyelembe Pierre Verluca nyilatkozatainak kétértelmű jellegét, illetve az e nyilatkozatok és a többi bizonyíték között fennálló ellentmondásokat. Azzal, hogy nem követelte meg – sem a pontosság, sem a tartalom terén – a többi bizonyíték összevágósága magasabb szintjét, az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, és megakadályozta a Bizottság által megállapított tényállás teljes bírói felülvizsgálatát. E tekintetben a Nippon Steel emlékeztet arra, hogy a közösségi bíróságok által végzett felülvizsgálat szükséges ahhoz, hogy teljesüljön az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt európai egyezmény (a továbbiakban: az EJEE) 6. Cikkében előírt, független és pártatlan bírósághoz való hozzáférés jogával kapcsolatos feltétel.
- 34 A jogalap negyedik része szerint az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot azzal, hogy értékelését, amely szerint Bert Becher nyilatkozatai alkalmasak lehetnek Pierre Verluca nyilatkozatainak alátámasztására az egyedileg gyártott csővezetékekkel kapcsolatos állítólagos jogsértés tekintetében, ellentmondó és hiányos indoklásra alapította. Jóllehet az nem vitatott, hogy valamely bizonyíték csak akkor támaszthatja alá Pierre Verluca nyilatkozatait, ha nincs azokkal ellentmondásban, az Elsőfokú Bíróság más szabályt alkalmazott Bert Becher nyilatkozataira, amelyek nyilvánvalóan ellentmondtak Pierre Verluca nyilatkozatainak.
- 35 A Bizottság megjegyzi, hogy a jogalap második és harmadik része, csupán az első rész egyes elemeinek megisméltése. Mindenesetre ez a három rész elfogadhatatlan, mivel azok nem lehetnek sikeresek az Elsőfokú Bíróság által elfogadott tényállás vizsgálata nélkül, valamint nem alapozzák meg azt, hogy az utóbbi a bizonyítékokat elferdítette volna.
- 36 Egyébiránt még amennyiben ezek a részek elfogadhatóak is lennének, ezek nyilvánvalóan megalapozatlanok, amennyiben a bizonyítékok kétértelműségére és e bizonyítékok hihető alternatív magyarázatának fennállására irányulnak. E tekintetben a Bizottság megjegyzi, hogy az általa alapul vett bizonyítékok, mint

Pierre Verluca nyilatkozatai, a jogsértés lényeges elemei tekintetében egyértelműek, továbbá az okirati bizonyítékokban alkalmazott kikötésekre semmilyen hihető alternatív magyarázatot nem adtak. A Bizottság végül előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság a jogsértés bizonyítékaira vonatkozó értékelése tökéletesen jogszerű.

- 37 A jogalap negyedik része szintén elfogadhatatlan, mivel még amennyiben megalapozott is lenne, nem indokolná a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését. Az Elsőfokú Bíróság ugyanis miután megállapította a megtámadott ítélet 333. pontjában, hogy Bert Becher nyilatkozatai alátámasztják Pierre Verluca nyilatkozatait az egyedileg gyártott csővezetékek tekintetében, a fenti ítélet 334. és 335. pontjában kimondta, hogy mindenestre Pierre Verluca nyilatkozatai elegendők az Európa-Japán klub tagjai között létrejött piacfelosztó megállapodás fennállásának bizonyítására, amely nemcsak a szabvány menetes OCTG csövekre, hanem az egyedileg gyártott csővezetékekre is kiterjedt.

2. A Bíróság álláspontja

a) A jogalap első részéről

- 38 Emlékeztetni kell arra, hogy fellebbezés keretében a Bíróságnak nincs hatásköre a tényállás megállapítására és fő szabályként az Elsőfokú Bíróság által az e tényállás alátámasztására elfogadott bizonyítékok vizsgálatára. Amennyiben e bizonyítékokhoz szabályszerűen jutottak hozzá, és a bizonyításra, valamint a bizonyítási teherre vonatkozó szabályokat tiszteletben tartották, kizárólag az Elsőfokú Bíróság feladata az elé terjesztett bizonyítékok bizonyító erejének értékelése (a C-7/95. P. sz., Deere kontra bizottság ügyben 1998. május 28-án hozott ítélet [EBHT 1998., I-3111. o.] 22. pontja). Ez az értékelés ezért – az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett bizonyítékok elferdítését kivéve – nem minősül a Bíróság felülvizsgálata alá tartozó jogkérdésnek

(a C-53/92. P. sz., Hilti kontra Bizottság ügyben 1994. március 2-án hozott ítélet [EBHT 1994., I-667. o.] 42. pontja és a C-204/00. P., C-205/00. P., C-211/00. P., C-213/00. P., C-217/00. P. és C-219/00. P. sz., Aalborg Portland és társai egyesített ügyekben 2004. január 7-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-123. o.] 49. pontja).

- 39 A Bíróság hatásköre az Elsőfokú Bíróság által megállapított tényállás tekintetében különösen az eljárási iratokból eredő megállapítások tárgyi pontatlanságának, a bizonyítékok elferdítésének, a bizonyítékok jogi minősítésének és annak felülvizsgálatára irányul, hogy a bizonyítási teherre és a bizonyításfelvételre vonatkozó szabályokat tiszteletben tartották-e (a C-2/01. P. és C-3/01. P. sz. BAI és Bizottság kontra Byer ügyekben 2004. január 6-án hozott ítélet [EBHT 2004., I-23. o.] 47., 61. és 117. pontja, valamint a C-551/03. P. sz., General Motors kontra Bizottság ügyben 2006. április 6-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-3173. o.] 51. és 52. pontja).
- 40 A jogalap első része lényegében arra vonatkozik, hogy az állítólagos jogsértés elkövetése tekintetében a kereskedelmi érdek állítólagos hiánya miatt az Elsőfokú Bíróságnak az alkalmazottól eltérő szempontok alapján kellett volna-e értékelnie a bizonyítékokat. A Bizottság állításával ellentétben ez a rész elfogadható. Jogi kérdés ugyanis, hogy az Elsőfokú Bíróság a bizonyítékok vizsgálata során a helyes jogszabályt alkalmazta-e.
- 41 A jogalap e részének megalapozottsága tekintetében meg kell vizsgálni a megtámadott ítélet azon pontjait, amelyben az Elsőfokú Bíróság kifejtette az általa alkalmazott, a bizonyítási teherre és a bizonyításfelvételre vonatkozó elveket.
- 42 A megtámadott ítélet 179. pontjában az Elsőfokú Bíróság hivatkozott az ítélkezési gyakorlatra, amely szerint Bizottságnak pontos és ellentmondásmentes bizonyítékot kell szolgáltatnia azon szilárd meggyőződésének alátámasztására, hogy az állítólagos

jogsértés megtörtént. Ugyanezen ítélet 180. pontjában kihangsúlyozta, hogy elegendő, ha a Bizottság által felhozott bizonyítékok a maguk teljességében értékelve megfelelnek e követelménynek. Ezt követően a 181. pontban az Elsőfokú Bíróság emlékeztetett arra, hogy az EK 81. cikk (1) bekezdésének szövegéből magából következik, hogy tilos minden olyan vállalkozások közötti megállapodás, hatásától függetlenül, amelynek versenyellenes célja van.

- 43 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 183–184. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy a felperes érvelése a kérdéses megállapodás hatásainak hiányáról, még akkor is, ha megalapozott, önmagában nem vezethet a megtámadott határozat 1. cikkének megsemmisítéséhez. E tekintetben az Elsőfokú Bíróság emlékeztetett arra, hogy a T-25/95., T-26/95., T-30/95–T-32/95., T-34/95–T-39/95., T-42/95–T-46/95., T-48/95., T-50/95–T-65/95., T-68/95–T-71/95., T-87/95., T-88/95., T-103/95. és T-104/95. sz., Cimenteries CBR és társai kontra Bizottság, ún. „Cement”-ügyben 2000. március 15-én hozott ítéletének (EBHT 2000., II-491. o.) 1085–1088. pontjában úgy ítélte meg, hogy azoknak már önmagukban versenykorlátozó céljuk van, és az EK 81. cikk (1) bekezdése által kifejezetten tiltott megállapodások csoportjába tartoznak, továbbá hogy ez a cél, amelynek valós voltát az okirati bizonyítékok tagadhatatlanul igazolják a szóban forgó ügyben, nem igazolható az érintett versenyellenes magatartás gazdasági összefüggéseinek elemzése útján.
- 44 A megtámadott ítélet 185. pontjában az Elsőfokú Bíróság kimondta, hogy a jogsértés fennállása szempontjából lényegtelen, hogy a megállapodás megkötése a japán felperesek kereskedelmi érdekében állt-e, vagy sem.
- 45 Amint a főtanácsnok indítványának 190. és azt követő pontjaiban megállapította, az Elsőfokú Bíróság fenti érvelése jogszerű. Megfelel a Bíróság állandó joggyakorlatának (lásd különösen a 29/83. és 30/83. sz., CRAM és Rheinzink kontra Bizottság ügyekben 1984. március 28-án hozott ítélet [EBHT 1984., 1679. o.] 20. pontját; a C-49/92. P. sz., Bizottság kontra Anic Partecipazioni ügyben 1999. július 8-án hozott ítélet [EBHT 1999., I-4125. o.] 86. pontját, valamint a C-238/99. P., C-244/99. P., C-245/99. P., C-247/99. P., C-250/99. P.–C-252/99. P. és C-254/99. P. sz., Limburgse Vinyl Maatschappij és társai kontra Bizottság ügyben 2002. október 15-én hozott

ítélet [EBHT 2002., I-8375. o.] 508. pontját). A Nippon Steel érvelése, amely szerint a vitatott magatartás hihető alternatív magyarázata – vagyis a kereskedelmi érdek hiánya – miatt az Elsőfokú Bíróságnak szigorúbb követelményeket kellett volna az előterjesztett bizonyítékokkal kapcsolatban támasztania, ellentétes ezzel az ítélkezési gyakorlattal.

- 46 Az Elsőfokú Bíróság ezért helyesen állapította meg, hogy mivel a Bizottság sikeresen összegyűjtötte az okirati bizonyítékokat az állítólagos jogsértés alátámasztására, továbbá hogy e bizonyítékok elegendőnek tűntek a versenyellenes megállapodás fennállásának bizonyítására, nem szükséges megvizsgálni azt a kérdést, hogy a jogsértéssel vádolt vállalkozásnak a hivatkozott megállapodás kereskedelmi érdekében állt-e.
- 47 Különösen az olyan versenyellenes megállapodásokat illetően, amelyek – mint a jelen ügyben is – versenytárs vállalkozások találkozói során jönnek létre, a Bíróság már kimondta, hogy az EK 81. cikk (1) bekezdésének megsértése akkor valósul meg, ha e találkozók célja a verseny megakadályozása, korlátozása vagy torzítása, és amelyek így a piac működésének mesterséges megszervezésére irányulnak (a fent hivatkozott Limburgse Vinyl Maatschappij és társai kontra Bizottság ítélet 508. és 509. pontja). Ilyen esetben valamely vállalkozás kartellben való részvételének bizonyításához elegendő az, ha a Bizottság bizonyítja, hogy az érintett vállalkozás olyan találkozókra vett részt, amelyek során versenyellenes megállapodásokat kötöttek. Amennyiben a találkozókra való részvétel bizonyított, e vállalkozás feladata az arra vonatkozó bizonyítékok előterjesztése, hogy az említett találkozókra történő részvétele mögött nem volt versenyellenes szándék – úgy, hogy bizonyítja, a versenytársaival közölte, hogy a találkozókra az övéktől eltérő szándékkal vesz részt (a C-199/92. P. sz., Hüls kontra Bizottság ügyben 1999. július 8-án hozott ítélet (EBHT 1998., I-4287. o., 155. pontja, valamint a fent hivatkozott Aalborg Portland és társai kontra Bizottság ítélet 81. pontja).
- 48 A fenti szabály indoka az, hogy a találkozón részt vevő valamely vállalkozás, amely nyilvánosan nem határolta el magát annak tartalmától, azt a benyomást kelti a többi résztvevőben, hogy elfogadta annak eredményét, és azt betartja (a fent hivatkozott Aalborg Portland és társai kontra Bizottság ítélet 82. pontja).

- 49 A jelen ügyben a Nippon Steel nem vitatta formálisan, hogy részt vett az Európa-Japán klub találkozóján, és nem terjesztett elő bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy részvétele mögött nem volt versenyellenes szándék a nemzeti piacok védelmét illetően.
- 50 Az Elsőfokú Bíróság e tekintetben nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a rendelkezésre álló dokumentumokat az alábbiak szerint elemezte:

„194 [...] a japán felperesek nem tagadták a varrat nélküli acélcsövek japán és európai termelőinek képviselői közötti találkozók megtörténtét [...]. A JFE-NKK, a JFE-Kawasaki és a Sumitomo azt sem vitatják, hogy e találkozókra részt vettek, de azt állítják, hogy az ezekről a rendelkezésükre álló egyedüli információ a munkavállalók visszaemlékezésén alapul, és e visszaemlékezések kevésbé megbízhatóak az azóta eltelt idő miatt.

195 A Nippon [Steel] megerősíti, hogy amennyire tudja, egyik munkavállalója sem vett részt ilyen találkozókra, de nem zárhatja ki annak lehetőségét, hogy bizonyos korábbi munkavállalói jelen voltak. Mindenesetre a Nippon [Steelnek] a Bizottság által feltett kiegészítő kérdésekre 1997. december 4-én adott válaszában szolgáltatott részlet, miszerint az acélcsövek behozataláért felelős [X] úr Cannes-ban volt kiküldetésen 1994. március 14–17. között, alátámasztja a Bizottság elméletét a Nippon [Steelnek] a kérdéses találkozókra való részvételéről, mivel a Pierre Verluca által említett Európa-Japán klub egyik ülése Cannes-ban volt 1994. március 16-án [...]. E válaszban Nippon [Steel] azt állítja, hogy nincs módjában kifejteni, hogy e kiküldetésnek vagy a munkavállalói Firenzében teljesített más kiküldetései-nek mi volt a célja, mivel e két városban nem voltak vevői.”

196 E körülmények között a Bizottság jogosan vonta le a következtetést, hogy a Pierre Verluca 1996. október 14-i nyilatkozatában megnevezett japán felperesek [...], ideértve a Nippon [Steel]-t, ténylegesen részt vettek az Európa-Japán klub általa leírt találkozóján.

[...]

201 Ami azt az érvet illeti, amely szerint az Európa-Japán klub találkozói soha nem irányultak a közösségi piacra, meg kell jegyezni, hogy bár Pierre Verluca szerint „a kőolajtermékek piacát érintő fontos események (amerikai VRA, politikai változások a Szovjetunióban, Kína fejlődése...)” voltak e találkozók témái, ez nem akadályozza annak, hogy azokon „a fent említett alapszabályok alkalmazását is megállapítsák”. Pierre Verluca 1996. szeptember 17-i nyilatkozatából így az következik, hogy az alapszabályok alkalmazása, különösen a közösségi termelők négy hazai piacának japán termelők részéről történő tiszteletben tartása e találkozók egyik témája volt.

202 Figyelembe kell venni azt, hogy a Bizottság feladata az EK 81. cikk (1) bekezdése megsértésének szankcionálása, és hogy az EK 81. cikk (1) bekezdésének c) pontja kifejezetten említi „a piacokat vagy a beszerzési forrásokat felosztó” megállapodásokat, mint amelyeket az EK 81. cikk (1) bekezdése tilt. Így a jogsértés megállapításához elegendő, ha a Bizottság igazolja azt, hogy egy olyan vállalkozások közötti megállapodás, amely hatással lehet a tagállamok közötti kereskedelemre, célja vagy hatása egy vagy több termék közösségi piacának felosztása.

203 Meg kell jegyezni azt is, hogy a gyakorlatban a Bizottságnak kevésbé kedvező körülmények mellett kell bebizonyítania a jogsértés fennállását, mivel több

év eltelhetett a jogsértést megvalósító események óta, és mivel a vizsgálat alá vont több vállalkozás nem működött vele tevékenyen együtt. Míg szükségszerűen a Bizottság feladata, hogy bebizonyítsa a jogellenes piacfelosztó megállapodás megkötését [...], túlzás lenne elvárni, hogy bizonyítékot szolgáltatson e cél elérésének konkrét módjáról is [...]. A jogsértésért felelős vállalkozásnak ugyanis túl könnyű lenne kibújni a büntetés alól, ha hivatkozhatna arra, hogy a jogellenes megállapodás működésével kapcsolatban előterjesztett információk homályosak, olyan helyzetben, amikor a megállapodás létezése és versenyellenes célja mindazonáltal kellőképpen igazolt. [...].

[...]

205 Ezzel kapcsolatban meg kell állapítani, hogy a japán felperesek állításával szemben Pierre Verluca nyilatkozatai nemcsak megbízhatóak, hanem különösen jelentős bizonyító erővel rendelkeznek, mivel a Vallourec nevében készültek. [...].

[...]

207 Bárhogyan is, Pierre Verluca közvetlen tanúja volt a leírt eseményeknek. A Bizottság azt állította [...], hogy Pierre Verluca a Vallourec [...] elnöki minőségében részt vett az Európa-Japán klub találkozón, amelyet nem vitatott senki.”

- 51 Fontos megjegyezni, hogy a bizonyítékok ezen értékelése megfelel a következetes ítélkezési gyakorlattal. Amint a Bíróság ugyanis már más ügyekben kimondta, azok a tevékenységek, amelyekre e magatartások és megállapodások irányulnak, általában titkosan folynak le, a találkozókat titkosan tartják, továbbá az erre vonatkozó dokumentáció a legminimálisabbra szorítkozik. Ebből következik, hogy még ha a Bizottság fel is fedez olyan iratokat – mint például a találkozókról készült beszámolók –, amelyek kifejezetten tanúsítják a piaci szereplők közötti jogellenes kapcsolatfelvételt, e dokumentumok általában töredékesek és szórványosak, és ezért gyakran következtetésekkel kell bizonyos részleteket rekonstruálni. Ezért az esetek nagy részében a versenyellenes magatartás vagy megállapodás létezését bizonyos egybeesésekből és ténykörülményekből kell kikövetkeztetni, amelyek együtt figyelembe véve, más összefüggő magyarázat hiányában a versenyjogi szabályok megsértésének bizonyítékaul szolgálhatnak (a fent hivatkozott Aalborg Portland és társai kontra Bizottság ítélet 55–57. pontja).
- 52 Amennyiben a Nippon Steel a jogalap első részének keretében az ártatlanság vélelmének elvére, valamint az eljárás alá vont versenytársak által tett pontatlan vagy hamis nyilatkozatok kockázatára is hivatkozik, elegendő emlékeztetni arra, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 177-179. pontjában kimondta,– miszerint igaz, hogy ha kétség áll fenn, azt a jogséttéssel vádolt vállalkozások javára kell értelmezni, ugyanakkor semmi nem akadályozza a jogsértés megállapítását, feltéve hogy az bizonyított.
- 53 Végül az ügy irataiban semmi nem enged arra következtetni, hogy az Elsőfokú Bíróság a bizonyítékok elemzésének és értékelésének körében elferdítette volna azokat, vagy lényeges pontatlanságot követett volna el.
- 54 A fentiekből következik, hogy a hivatkozott bizonyítási teherre és bizonyításra vonatkozó szempontok megtartásával, valamint annak megállapításával, hogy e feltételek a jelen ügyben teljesültek, az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tévesen a jogot.

55 Ezért a jogalap első részét el kell vetni.

b) A jogalap második részéről

56 A jogalap második része azon a feltételezésen alapul, hogy a bizonyítékok kétértelműek. Amint azt a Bíróság már a jogalap első részének vizsgálata körében kifejtette, az ügyben előterjesztett bizonyítékok bizonyító erejének az Elsőfokú Bíróság általi értékelését – a bizonyítási teherre és a bizonyításfelvételre vonatkozó szabályok megsértését és a bizonyítékok elferdítését kivéve – nem lehet a Bíróság előtt kétségbe vonni (lásd továbbá a C-136/92. P. sz., Bizottság kontra Brazzelli Lualdi és társai ügyben 1994. június 1-jén hozott ítélet [EBHT 1994., I-1981. o.] 49. és 66. pontját, valamint a C-182/99. P. sz., Salzgitter kontra Bizottság ügyben 2003. október 2-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-10761. o.] 43. pontját). A jelen ügyben az Elsőfokú Bíróság értékelése – amely szerint a bizonyítékok nem voltak kétértelműek, hanem éppen ellenkezőleg, pontosak és összevágóak voltak – lehetővé tette annak megállapítását, hogy a jogsértést elkövették.

57 Ezért amennyiben a Nippon Steel az Elsőfokú Bíróság ezen értékelését nem vonja kétségbe, az érvelését, mint elfogadhatatlant, el kell vetni.

58 Ezen túlmenően a Nippon Steel érvelése, amely szerint az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot annak kimondásával, hogy nem releváns az, hogy a japán termelők magatartásának van-e alternatív, hihető és a közösségi versenyszabályokkal összeegyeztethető magyarázata, lényegében azonos azzal – a jogalap első része keretében már elvetett – érveléssel, amellyel annak megállapítását róttta fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy mivel a megállapodás fennállása bizonyított, nem releváns az a tény, hogy a japán termelőknek az állítólagos jogsértés elkövetése esetlegesen nem állt kereskedelmi érdekükben.

59 A fentiekre figyelemmel a jogalap második részét el kell vetni.

c) A jogalap harmadik részéről

60 A jogalap e részével a Nippon Steel azt sérelmezi, hogy az Elsőfokú Bíróság egyrészt nem vette figyelembe Pierre Verluca nyilatkozatainak kétértelmű jellegét, másrészt figyelmen kívül hagyta az e nyilatkozatok és a többi bizonyíték – különösen Bert Becher nyilatkozatai – között fennálló ellentmondásokat.

61 Fontos megjegyezni, hogy Pierre Verluca 1996. szeptember 17-i nyilatkozatában elismerte, hogy a megállapodás feleinek hazai piaci „védettek” voltak, az Egyesült Királyság offshore piacát kivéve, amely „részben védett” volt. Nyilatkozata szerint a megállapodással érintett termékek a szabvány menetes csövek és az egyedileg gyártott csővezetékek voltak. A jogsértés időtartamát illetően az érintett kijelentette, hogy „[a] kapcsolatok a piac 1977-es válsága után kezdődtek”, és „kicsivel több mint egy éve fejeződtek be”. A megállapodás gyakorlati megvalósítását illetően Pierre Verluca pontosította, hogy „elvileg évente kétszer tartottak találkozótat [...]. A kőolajtermékek piacát érintő fontos események voltak e találkozók témái [...]. A találkozók megállapították összességében a csővezetékek világméretű kapacitása és kereslete közti jelentős eltérést, valamint a fent említett alapszabályok alkalmazását”.

62 A Vallourecnél tartott újabb vizsgálat során, 1997. december 18-án adott válaszaiban Pierre Verluca az alábbiakat nyilatkozta:

- „Az Európa-Japán klub érintett termelői a nemzetközi pályázati felhívások tekintetében egy megközelítő piacfelosztási kulcsot tartottak tiszteletben, kizárólag a szabványtermékek tekintetében.

- Ezzel összefüggésben irányadó árlistákat állapítottak meg, amelyek a hivatkozott pályázati felhívások keretében tett ajánlatok alapjául szolgáltak [...].

- E listákat időnként frissítették („NL”: New List) és ezek lehetővé tették az egyes termelők számára adott pályázat megnyeréséhez szükséges árajánlat („WP”: Winning Price) meghatározását. [...]

- A francia, a német és az olasz piacot hazai piacoknak tekintették. Az [Egyesült Királyság] helyzete különleges volt (vö. 1996. szeptember 17-i nyilatkozatommal).”

63 Bert Becher az alábbi nyilatkozatot tette:

- „Tudomásom szerint [...] [a]z alapszabályok az OCTG csövekre és az egyedileg gyártott csővezetésekre vonatkozó megállapodásokból álltak, amelyeknek alapvető célja az érintett nemzeti piacok védelme volt. Ez azt jelentette, hogy ezen ágazatokban a japán termelők nem hatolhattak be az európai piacra, míg az európai termelők nem [...] szállíthatták termékeiket Japánba.

- Úgy tűnik, hogy a közvetlenül az érintett nemzeti piacokra vonatkozó kartellek mellett léteztek más kiegészítő megállapodások is, amelyek más országokra vonatkoztak. [...]

- A többi nemzetközi pályázati felhívás tárgyát képező piacok tekintetében megállapodtak abban, hogy milyen mennyiséget szállítanak a japán, illetve az európai termelők, amely megállapodásokat akkoriban a »piacfelosztási kulcs« (»sharing key«) megnevezés[ek]kel illették. A megállapodás célja nyilvánvalóan az volt, hogy a múltban szállított mennyiség szintjét fenntartsák. [...]

64 A jelen részben felvetett első – a Pierre Verluca nyilatkozatainak kétértelmű jellegére vonatkozó – érvet illetően elegendő megjegyezni, hogy az Elsőfokú Bíróság ezeket a nyilatkozatokat pontos bizonyítéknak találta. Különösen a megtámadott ítélet 193. pontjában megállapította, hogy „az »échangess« kifejezés [...], amelyet Pierre Verluca 1996. szeptember 17-i nyilatkozatában használt [...], arra utal, hogy kapcsolatok voltak az acélcsovek japán és európai termelői között”, majd a megtámadott ítélet 201. pontjában hozzátette, hogy „Pierre Verluca 1996. szeptember 17-i nyilatkozatából így az következik, hogy az alapszabályok alkalmazása, különösen a közösségi termelők négy hazai piacának japán termelők részéről történő tiszteletben tartása [az Európa-Japán klub találkozóinak] egyik témája volt”.

65 A jelen ítélet 38., 39. és 56. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatra figyelemmel az Elsőfokú Bíróságnak a Pierre Verluca nyilatkozataira vonatkozó értékelését – a bizonyítási teherre és a bizonyításfelvételre vonatkozó szabályok megsértését és a bizonyítékok elferdítését, valamint lényeges pontatlanságokat kivéve – nem lehet a Bíróság előtt kétségbe vonni. A Nippon Steel ugyanakkor nem terjesztett elő semmilyen érvet, amely alkalmas lenne annak bizonyítására, hogy az Elsőfokú Bíróság által Pierre Verluca nyilatkozatai alapján levont, a fentiekben ismertetett következtetések lényeges pontatlanság, a nyilatkozatok elferdítése vagy jogban való tévedés miatt jogsértők lennének.

66 Egyebekben a jogalap első részének vizsgálatából következik, hogy az Elsőfokú Bíróság nem sértette meg a bizonyítási teherre és a bizonyításfelvételre vonatkozó szabályokat sem az ügyben előterjesztett bizonyítékok értékelése során.

67 Következésképpen az első, Pierre Verluca nyilatkozatainak kétértelmű jellegére vonatkozó érvet el kell vetni.

68 A jogalap harmadik része körében előadott második érveléssel kapcsolatosan fontos megjegyezni, hogy az Elsőfokú Bíróság – a bizonyítékok értékelése körében – figyelembe vette a Pierre Verluca nyilatkozatai és a többi bizonyíték között fennálló ellentmondásokat. Az Elsőfokú Bíróság így a megtámadott ítélet 302. pontjában megállapította, hogy „[a]z a tény, hogy Bert Becher tagadta az alapszabályok Európán belüli részének létezését, amely előírta volna az európai termelők számára, hogy kölcsönösen tiszteletben kell tartaniuk egymás hazai piacát, bizonyos mértékig valóban gyengíti nyilatkozata Pierre Verluca állításait alátámasztó bizonyító erejét”.

69 Az Elsőfokú Bíróság ezt követően azt vizsgálta, hogy a fenti ellentmondás ellenére Bert Becher nyilatkozatai kellően pontosan alátámasztották-e Pierre Verluca nyilatkozatait.

70 E vizsgálat keretében az Elsőfokú Bíróság megállapította Pierre Verluca nyilatkozatait illetően:

„219 Az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében figyelembe kell venni azt is, hogy egyetlen, kartellben való részvétellel vádolt vállalkozás vallomása, amelynek pontosságát több más, hasonlóan megvádolt vállalkozás vitatja, nem tekinthető az utóbbiak által elkövetett jogsértés megfelelő bizonyítékának, ha más bizonyíték azt nem támasztja alá [...]. Ennek következtében

Pierre Verluca nyilatkozatait megbízhatóságuk ellenére más bizonyítékoknak is alá kell támasztaniuk, hogy a megtámadott határozat 1. cikkében szankcióval sújtott jogsértés fennállását igazolni lehessen.

- 220 Mindazonáltal a megerősítés elvárt mértéke a jelen ügyben a pontosságot és erősséget tekintve is alacsonyabb Pierre Verluca nyilatkozatainak megbízhatóságát tekintve, mint abban az esetben volna, ha az utóbbiak nem lennének különösebben hitelesek. Tehát ha úgy ítéljük meg, hogy összevágó bizonyítékok egy csoportja alátámasztja a Pierre Verluca által és a [vitatott] határozat 1. cikkében említett piacfelosztó megállapodás létezését és bizonyos konkrét részleteit, akkor az utóbbi nyilatkozatai önmagukban elegendőek lehetnek a [vitatott] határozat más részeinek igazolására is, összhangban a „Cement”-ítélet [...] 1838. pontjából eredő szabállyal, [...]. Amennyiben továbbá valamely dokumentum nem mond nyilvánvalóan ellent Pierre Verluca nyilatkozatainak a piacfelosztó megállapodás létezésével és alapvető tartalmával kapcsolatban, az a tény, hogy a Bizottság az általa leírt megállapodás lényeges elemeire nézve bizonyítékot szolgáltat, elegendő ahhoz, hogy megfelelően alátámassza a megállapodást a terhelő bizonyítékok csoportjával összefüggésben [...].”

- 71 Az Elsőfokú Bíróság a fenti megfontolásokra tekintettel elemezte Bert Becher nyilatkozatait. Ezen utóbbi dokumentummal kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság megállapította a megtámadott ítélet 302. pontjában, hogy „Bert Becher egyértelműen megerősítette az európai és japán termelők közötti piacfelosztó megállapodás létezését az OCTG csövek és az egyedileg gyártott csövezetékek kapcsán [...]. Következésképpen nyilatkozata megerősíti Pierre Verluca állításait a jogsértés ezen elemét illetően, és így azt is, hogy a japán felperesek részesei voltak a piacfelosztó

megállapodásnak, amely keretében megegyeztek, hogy nem hoznak forgalomba szabvány menetes OCTG csöveket és egyedileg gyártott csővezetékeket a közösségi piacon. [...] Végül pedig a Mannesmann nyilatkozatának bizonyító erejét megerősíti az is, hogy alátámasztja Pierre Verluca állításait a harmadik államok piacán meghirdetett nemzetközi beszerzési eljárásokon a szerződések odaítélésére vonatkozó piacfelosztási kulcs létezésére nézve [...].”

72 A fő bizonyítékok összehasonlító, valamint a bizonyítási teherre és a bizonyításfelvételre vonatkozó, a jogalap első részében megvizsgált szabályok alkalmazásával lefolytatott elemzését követően az Elsőfokú Bíróság az alábbiakat mondta ki:

„332 Nem tűnik ki egyértelműen a bizonyítékokat képező dokumentumok nagy részéből, mely varrat nélküli acélcsőkre terjed ki a piacfelosztó megállapodás, de nem fér hozzá kétség, hogy az érintett termékek magukban foglalták a szabvány menetes OCTG csöveket. A [...] piacfelosztási kulcs-dokumentumban és a Mannesmann válaszában e termékekre szereplő utalások, és a Bizottság által előterjesztett egyéb dokumentumokban az OCTG csövekre való általános, pontosabb meghatározás nélküli hivatkozások megfelelően és egyértelműen alátámasztják Pierre Verluca nyilatkozatait arról, hogy az alapszabályok e termékekre vonatkoztak.

333 Ami az egyedileg gyártott csővezetékeket illeti, egyetlen bizonyíték, a Bert Becher által a Mannesmann-nak írt válasz egyértelműen alátámasztja Verluca nyilatkozatát, hogy a jogellenes megállapodás magában foglalta azokat a termékeket is. E válasz különösen nagy bizonyító erejét tekintve [...] úgy kell tekinteni, hogy alátámasztja Pierre Verluca nyilatkozatait, amelyek maguk is nagyon megbízhatók [...] e termékek kapcsán.

334 Az Elsőfokú Bíróság korábban már úgy ítélte meg, hogy ha a Bizottság által előterjesztett bizonyítékok összessége alapján meg lehet állapítani Pierre Verluca által említett és a [vitatott] határozat 1. cikkében leírt piacfelosztó megállapodás létezését vagy bizonyos konkrét tényezőit, ez utóbbi nyilatkozatai önmagukban elegendőek ez esetben a [vitatott] határozat többi tényezőjének igazolására, [...]. Az Elsőfokú Bíróság már úgy ítélte meg a 330. és 332. pontban, hogy a Bizottság által előterjesztett bizonyítékok összessége elegendő Pierre Verluca nyilatkozatainak alátámasztására, különösen a szabvány menetes OCTG csövek tekintetében.

335 E körülmények között meg kell állapítani, hogy Pierre Verluca egyértelműen az igazságot állította nyilatkozataiban, így e nyilatkozatok elegendő bizonyítékot képeznek annak megállapításához, hogy az Európa-Japán klub tagjai hazai piacának tiszteletben tartásáról szóló megállapodás nemcsak a szabvány menetes OCTG csövekre, hanem az egyedileg gyártott csővezetékekre is kiterjedt, amint azt több más bizonyíték is mutatja. Nincs ok feltételezni, hogy Pierre Verluca, akinek közvetlen tudomása volt a tényekről, a csővezetékeket illetően téves nyilatkozatot tett volna, amikor más bizonyítékok alátámasztják a megállapodás létezésével és a szabvány menetes OCTG csövekre való alkalmazásával kapcsolatos nyilatkozatait.”

73 A Nippon Steel állításával ellentétben a megtámadott ítélet fenti pontjaiból következik, hogy az Elsőfokú Bíróság teljes bírói felülvizsgálatot folytatott le a Bizottság által megállapított tényállás valósághű voltával kapcsolatban. Az Elsőfokú Bíróság továbbá összevetette a Pierre Verluca és Bert Becher nyilatkozatai közötti ellentmondásokat és egybeeséseket, és helyesen úgy döntött, hogy Bert Becher nyilatkozatai alátámasztják Pierre Verluca nyilatkozatait a vitatott határozat 1. cikkében megállapított jogsértés fennállása tekintetében.

74 Következésképpen az egybeesésnek az Elsőfokú Bíróság által megkövetelt szintje nem volt túl alacsony. E tekintetben elegendő megállapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság fentiekben kifejtett indokolása nem sérti a bizonyítási teherre és a bizonyításfelvételre vonatkozó szabályokat, amint azok a jelen ítélet 42–48. és 52. pontjában szerepelnek.

75 Erre tekintettel a jogalap harmadik része körében előadott második érv szintén megalapozatlan.

76 A jogalap harmadik része tehát nem fogadható el.

d) A jogalap negyedik részéről

77 A jogalap negyedik részével kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy az kérdés, miszerint az Elsőfokú Bíróság ítéletének indokolása ellentmondó vagy hiányos-e, jogkérdésnek minősül, és mint ilyenre a fellebbezés keretében lehet rá hivatkozni (a C-401/96. P. sz., Somaco kontra Bizottság ügyben 1998. május 7-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-2587. o.] 53. pontja, valamint a C-185/95. P. sz., Baustahlgewebe kontra Bizottság ügyben 1998. december 17-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-8417. o.] 25. pontja). Ez a jogalap ezért elfogadható.

78 A Nippon Steel által előadott érvekre való válaszul így meg kell vizsgálni, hogy az Elsőfokú Bíróság értékelése, amely szerint Bert Becher nyilatkozatai alátámasztják Pierre Verluca nyilatkozatait az egyedileg gyártott csővezetékekkel kapcsolatos jogsértés tekintetében, elégséges és következetes indokoláson alapul-e.

79 Amint az Elsőfokú Bíróság megállapította a megtámadott ítélet 290. pontjában, Bert Becher a Bizottság vizsgálóinak azt a választ adta, hogy az alapszabályok az OCTG csövekre és a csővezetékekre vonatkoztak. Az Elsőfokú Bíróság e megállapításából, valamint Pierre Verluca és Bert Becher a jelen ítélet 61–63. pontjában hivatkozott nyilatkozataiból következik, hogy e nyilatkozatok összevágóak a jogsértés tárgya tekintetében. Az a tény, hogy Bert Becher megerősítette, hogy az általa képviselt vállalkozás érintett volt az egyedileg gyártott csővezetékekre is vonatkozó piacfelosztó megállapodásban, elégséges volt ahhoz, hogy az Elsőfokú Bíróság azt a következtetést vonja le az érintett válaszából – amennyiben az a hivatkozott csővezetékekre vonatkozott –, hogy az alátámasztja Pierre Verluca 1996. szeptember 17-i nyilatkozatait, amelyek szerint a megállapodás mind a szabvány mentes OCTG csövekre, mind az egyedileg gyártott csővezetékekre kiterjedt.

80 Következésképpen a megtámadott ítélet indokolását nem lehet ellentmondásosnak, illetve hiányosnak minősíteni.

81 Ezenfelül amennyiben a Nippon Steel a jogalap negyedik részében azt sérelmezi, hogy az Elsőfokú Bíróság a bizonyításvételre vonatkozó eljárási szabályokat tévesen alkalmazta, elegendő megállapítani, hogy érvelése lényegében a jogalap többi részében már kifejtett és megalapozatlan érveire utal vissza.

- 82 A jogalap negyedik részének nem lehet helyt adni.
- 83 A fenti megfontolásokra figyelemmel az első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.
- 84 A fentiekből következően a Nippon Steel fellebbezését mint nyilvánvalóan megalapozatlant el kell utasítani.

B – A Sumitomo által előterjesztett első jogalapról, amely a japán termelőknek a vitatott határozat 1. cikkében megállapított jogsértésekben való részvételével kapcsolatos téves jogalkalmazásra vonatkozik

1. A felek érvei

- 85 A Sumitomo álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot annak megállapításával, hogy a japán termelők részt vettek a vitatott határozat 1. cikkében megállapított jogsértésekben mind a szabvány menetes OCTG csövek, mind az egyedileg gyártott csővezetékek tekintetében.
- 86 Ebben a tekintetben a Sumitomo átveszi a Nippon Steel fellebbezésében kifejtett érveket, és hozzáteszi azokhoz a kifejezetten az egyedileg gyártott csővezetékekre vonatkozó érveket.

- 87 A Sumitomo előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság elferdítette a Bert Becher által előterjesztett bizonyítékokat. Egyébiránt az Elsőfokú Bíróság e bizonyítékokat jogilag tévesen minősítette, Pierre Verluca és Bert Becher nyilatkozatainak felhasználását ellentmondásosan és hiányosan indokolta, valamint megfordította a bizonyítási terhet.
- 88 Bert Becher nyilatkozataival kapcsolatban a Sumitomo először előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság téves bizonyító erőt tulajdonított nekik, amikor megállapította, hogy e nyilatkozatok kétségtelenül megerősítették a piacfelosztó megállapodás fennállását az egyedileg gyártott csővezetékek tekintetében. Az Elsőfokú Bíróságnak figyelembe kellett volna vennie azt a tényt, hogy Bert Becher pontosította, miszerint olyan tényeket adott elő, amelyek azt megelőzően történtek, hogy ő a Mannesmann igazgatója lett. Ezenfelül a Bert Becher által alkalmazott kifejezésekből következik, hogy magának is kételyei álltak fenn a neki szolgáltatott információkkal kapcsolatban.
- 89 Az Elsőfokú Bíróság részéről téves jogalkalmazás volt továbbá az, hogy Bert Becher nyilatkozatait hiteles bizonyítéknak minősítette, amelyek alátámasztják Pierre Verluca 1996. szeptember 17-i nyilatkozatát annak ellenére, hogy az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy tévedett Bert Becher, amikor tagadta az alapszabályok európai szintű jellegét. Míután megállapította, hogy Bert Becher nyilatkozatai jelentős tartalmi tévedést foglalnak magukban, az Elsőfokú Bíróságnak nem lett volna szabad e nyilatkozatok más részeit felhasználni Pierre Verluca nyilatkozatainak alátámasztása céljából.
- 90 A Sumitomo előadja továbbá, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a bizonyításra vonatkozó szabályokat a megtámadott ítélet 336. pontjában szereplő megállapítással, miszerint „még ha feltételezzük is, hogy a japán felperesek kétséget keltettek azzal kapcsolatban, hogy nem bizonyították, mely termékeket érint a megtámadott határozat 1. cikkében szankcionált megállapodás, megjegyzendő, hogy ha a határozat annak teljességét nézve bemutatja a megállapodás egy bizonyos termékre való alkalmazását, és megemlíti az ennek alapjául szolgáló bizonyítékot, az a tény, hogy a határozat nem tartalmaz pontos és kimerítő listát a jogsértés által érintett termékek

fajtáiról, önmagában nem elegendő a határozat megsemmisítéséhez [a T-310/94. sz., Gruber + Weber kontra Bizottság ügyben 1998. május 14-én hozott ítélet [EBHT 1998., II-1043. o.] 214. pontja][...]”. Azzal, hogy ezt az érvelést fogadta el azon nézetének alátámasztására, amely szerint a Bizottság bizonyította a jogsértés fennállását az egyedileg gyártott csővezetékek tekintetében, az Elsőfokú Bíróság megfordította a bizonyítási terhet.

91 Pierre Verluca nyilatkozataival kapcsolatban a Sumitomo vitatja az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 219. és 220. pontjában előadott – a jelen ítélet 70. pontjában hivatkozott – érvelést, amennyiben az Elsőfokú Bíróság kizárólag Pierre Verluca nyilatkozatai alapján megállapította, hogy a japán termelőkkel szemben kifogásolt magatartások az egyedileg gyártott csővezetékekre is vonatkoztak. Az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 220. pontjában a Pierre Verluca nyilatkozatainak megbízhatóságával kapcsolatban elfogadott álláspont mindenesetre vitatható, figyelemmel arra, hogy az Elsőfokú Bíróság ugyanezen ítélet 281–284., valamint 349. pontjában kifejezetten megállapította, hogy ezek a nyilatkozatok tévesek és pontatlanok voltak. Mivel az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy Pierre Verluca nyilatkozatai bizonyos kérdések tekintetében nem voltak megbízhatóak, indokolatlan volt egy másik kérdés tekintetében ettől eltérni, mivel a komoly kétségek azzal kapcsolatban is fenn kellett volna állnia.

92 Végül a Sumitomo előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot azzal, hogy annak ellenére ismerte el az EK 81. cikk (1) bekezdésébe ütköző jogsértés fennállását az egyedileg gyártott csővezetékek tekintetében, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem állt módjában e jogsértés kezdetének és végének időpontját meghatározni.

- 93 A Bizottság mindenekelőtt előadja, hogy a Sumitomo nem terjesztheti ki a fellebbezését a Nippon Steel beadványaiban szereplő érvekre. A Sumitomo fellebbezése ezért elfogadhatatlan, amennyiben az a szabvány menetes OCTG csövekre, illetve a Nippon Steelnek az egyedileg gyártott csővezetékekre vonatkozó érvelésére hivatkozik.
- 94 Ezután a Bizottság előadja, hogy a Sumitomo érvelése legfeljebb azt támasztja alá, hogy a bizonyítékok eltérő értékelése is lehetséges. Ez azonban nem elégséges a fellebbezés alátámasztására, mivel a Sumitomo cáfolta a megtámadott ítélet három fő indokát, amely szerint Pierre Verluca nyilatkozatai önmagukban nem minősülnek elégséges bizonyítéknak; más, kifejezetten az egyedileg gyártott csővezetékekre vonatkozó bizonyítékok hiánya nem befolyásolja a jogsértés megállapítását; illetve Bert Becher nyilatkozatai alátámasztják Pierre Verluca nyilatkozatait.
- 95 A Bizottság hangsúlyozza, hogy a Sumitomo nem vitatta az Elsőfokú Bíróság által tett egyes megállapításokat, amelyek önmagukban elegendők a jogsértés alátámasztására. A fellebbezés ezért hatástalan. Ezenfelül a fellebbezés elfogadhatatlan, mivel a Sumitomo érvelése lényegében csak a tényállás értékelésére vonatkozik. Különösen a Sumitomo azon érvei, amelyek Pierre Verluca nyilatkozatai megbízhatóságának értékelését vitatják, nem tártak fel semmilyen téves jogalkalmazást.
- 96 Akárhogy is, a Bizottság szerint az Elsőfokú Bíróság nem fordította el a bizonyítékokat, és nem fordította meg a bizonyítási terhet.

97 A Bizottság végül megjegyzi, hogy a Sumitomo azon állítását, amely szerint a megtámadott ítélet ellentmondásos és hiányos indokoláson alapul, csak a fellebbezés korábbi bekezdéseiben leírtakra történő általános utalással támasztja alá, ezért azt el kell utasítani.

2. A Bíróság álláspontja

98 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy nem kell arról a kérdésről döntenie, hogy a Sumitomo átvehette-e a Nippon Steel beadványaiban előadott érveket. Amint ugyanis az Elsőfokú Bíróság a fentiekben megállapította, a Nippon Steel által előadott érvelés mindenképpen megalapozatlan.

99 A Sumitomo beadványaiban előterjesztett érveléssel kapcsolatban fontos megállapítani, hogy lényegében Pierre Verluca és Bert Becher nyilatkozatainak az Elsőfokú Bíróság által elismert bizonyító erejét vonja kétségbe olyan érveléssel, amely azt kívánja alátámasztani, hogy e nyilatkozatok nem megbízhatóak, vagy legalábbis kevésbé hihetőek, mint amilyenek azt az Elsőfokú Bíróság ítélte.

100 Amint azt a főtanácsnok indítványának 88–92. pontjában előadja, és amint az a jelen ítélet 56. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatból következik, ezek az érvek csak akkor fogadhatók el, ha nem minősülnek valójában a tényállás bíróság általi felülvizsgálatára irányuló joggal.

- 101 Bert Becher nyilatkozatainak elismert bizonyító erejével kapcsolatban a Bíróság vizsgálatára alkalmas a Sumitomo azon érvelése, amely szerint az Elsőfokú Bíróságnak másképp kellett volna e nyilatkozatok bizonyító erejét minősíteni amiatt, hogy Bert Bechernek nem volt közvetlen tudomása az állítólagos jogsértésekről.
- 102 A megtámadott ítélet 297. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy „mint a jelen ügyben a Mannesmann képviselőjeként nyilatkozó személynek nincs személyes tudomása a lényeges tényekről, de bevallja a saját és más vállalkozások által elkövetett jogsértést, e személy szükségképpen támaszkodik a vállalkozása, különösen annak a kérdéses magatartásról közvetlen tudomással bíró munkavállalói által szolgáltatott információkra. [...] a nyilatkozatot tevő érdekei ellen irányuló vallomást általában bizonyító erejűnek kell tekinteni, így Bert Becher nyilatkozatának jelentős súlyt lehet tulajdonítani a jelen ügyben”.
- 103 Ebből a pontból következik, hogy az Elsőfokú Bíróság igenis figyelembe vette Bert Becher nyilatkozatai bizonyító erejének értékelése során azt a tényt, hogy Bert Bechernek nem volt közvetlen tudomása az ügy tárgyát képező jogsértésről. Ezenfelül az Elsőfokú Bíróságnak e kérdéssel kapcsolatos érvelése nem sérti a bizonyítási teherre és a bizonyításfelvételre vonatkozó szabályokat. Amint a főtanácsnok indítványának 119. pontjában kifejtette, valamely jogsértés elkövetését elismerő társaság képviselője által ilyen minőségében tett nyilatkozat jelentős jogi és gazdasági kockázattal jár, ami rendkívül valószínűtlenné teszi azt, hogy a nyilatkozatot úgy tette meg a nyilatkozattevő, hogy ne rendelkezett volna a hivatkozott társaság munkavállalói által szolgáltatott információkkal, akik viszont közvetlen tudomással bírtak a jogsértéssel kapcsolatos tényállásról. Ilyen körülmények között az a tény, hogy a társaság képviselője nem rendelkezett közvetlen tudomással a tényekről, nem befolyásolja azt, hogy az Elsőfokú Bíróság milyen bizonyító erőt tulajdoníthatott az ilyen nyilatkozatnak.
- 104 A Sumitomo a Bert Becher nyilatkozatai értékelése keretében történt téves jogalkalmazásra, valamint a Bert Becher és Pierre Verluca hivatkozott nyilatkoza-

tainak felhasználása során előforduló következetlenségekre vonatkozó érvelését illetően meg kell állapítani, hogy azok lényegében megegyeznek a Nippon Steelnek megalapozatlanság miatt a jelen ítélet 68–73., 79. és 80. pontjában kifejtett indokokra tekintettel elutasított érvelésével. Ugyanezen okokból a Sumitomo lényegében azonos érvelését nem lehet elfogadni.

- 105 Amennyiben a Sumitomo azt sérelmezi, hogy az Elsőfokú Bíróság megfordította a bizonyítási terhet a megtámadott ítélet 336. pontjában tett megállapítással, miszerint „még ha feltételezzük is, hogy a japán felperesek kétséget keltettek azzal kapcsolatban, hogy nem bizonyított, mely termékeket érint a megtámadott határozat 1. cikkében szankcionált megállapodás, megjegyzendő, hogy ha a határozat annak teljességét nézve bemutatja a megállapodás egy bizonyos termékre való alkalmazását, és megemlíti ennek alapjául szolgáló bizonyítékot, az a tény, hogy a határozat nem tartalmaz pontos és kimerítő listát a jogsértés által érintett termékek fajtáiról, önmagában nem elegendő a határozat megsemmisítéséhez”, érvelését nem lehet elfogadni.
- 106 Amint a főtanácsnok indítványának 130–132. pontjában kifejtette, világosan következik a megtámadott ítélet 336. pontjának elejéből – amely az következő kifejezéseket alkalmazza: „[...] még ha feltételezzük is [...], ami nem bizonyított, [...]” –, hogy a hivatkozott ítélet indokolásának mellékes pontjáról van szó, ami független az Elsőfokú Bíróságnak a jelen ítélet 72. pontjában hivatkozott, a 332–335. pontban kifejtett következtetéseitől. Az állandó ítélkezési gyakorlatra tekintettel ugyanis az Elsőfokú Bíróság ítéleteinek a tárgyhoz nem tartozó indokolása ellen irányuló kifogásokat mint lényegteleneket eleve el kell utasítani, mivel nem vezethetnek ezen ítélet hatályon kívül helyezéséhez (a Bíróság C-137/95. P. sz., SPO és társai kontra Bizottság ügyben 1996. március 25-én hozott végzésének [EBHT 1996., I-1611. o.] 47. pontja, továbbá a C-362/95. P. sz., Blackspur DIY és társai kontra Tanács és Bizottság ügyben 1997. szeptember 16-án hozott ítélet [EBHT 1997., I-4775. o.] 23. pontja).
- 107 Továbbá Pierre Verluca nyilatkozatainak bizonyító erejét illetően elegendő megjegyezni – amint az a Nippon Steel jogalapja harmadik részének vizsgálata során már kifejtésre került –, hogy az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 219. és 220. pontjában kifejtett álláspont nem jogsértő téves jogalkalmazás miatt.

Mindenesetre, amint arra a főtanácsnok indítványának 104. pontjában rámutatott, miután Pierre Verluca nyilatkozatait megbízhatónak találta, az Elsőfokú Bíróság arra a következtetésre juthatott, hogy ezek a nyilatkozatok elegendőek voltak a jogsértés bizonyítására, amennyiben azokat más bizonyítékok is alátámasztották, és ebben az esetben e nyilatkozatok elegendőek voltak ahhoz, hogy megállapítsa az érintett termékcsoporthoz tartozó egy meghatározott termék tekintetében a jogsértés fennállását.

- 108 Végül az a tény, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 349. pontjában megállapította, hogy Pierre Verluca nyilatkozatai nem kellően pontosak a jogsértés befejezése időpontjának megállapításához, egyáltalán nem befolyásolja e nyilatkozatok megbízhatóságát tartalmuk tekintetében, amelyet a megtámadott ítéletben megállapítottak, és amelyet a többi bizonyíték is alátámaszt.
- 109 Mivel a Sumitomo által előadott érvek egyikét sem lehet elfogadni, az első jogalapot el kell vetni.

C – A Sumitomo által előterjesztett második jogalapról, amely az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás túlzott hosszára vonatkozik

1. A felek érvei

- 110 A Sumitomo kifogásolja az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás hosszát, amely négy év és három hónap volt. Előadja, hogy két év telt el az írásbeli szakasz lezárása és a szóbeli szakasz megnyitására vonatkozó határozat meghozatala között, és közel tizenhat hónap a szóbeli szakasz lezárása és az ítélet kihirdetése között. Ezenfelül két év telt el a Bizottság pervezető intézkedés iránti kérelme és az Elsőfokú Bíróságnak a Bizottsághoz címzett végzése között, amelyben kérte egy konszolidált akta előterjesztését.

- 111 Ilyen körülmények között az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás hossza összeegyeztethetetlen az EJEE 6. cikkének (1) bekezdésével.
- 112 Ezen túlmenően a kereset az Elsőfokú Bíróság általi elbírálásának időtartama meghaladta azt, amit a Bíróság a már hivatkozott Baustahlgewebe kontra Bizottság ítéletben túlzottnak tartott. Ezenfelül az Elsőfokú Bíróság előtt hasonló ügyekben folyt eljárások átlagos időtartamához viszonyítva a jelen ügy elbírálása aránytalanul hosszú ideig tartott.
- 113 A Sumitomo előadja, hogy anyagi kára keletkezett az eljárás időtartama miatt. Álláspontja szerint legalább 1 012 332 euro összegű kártérítés lenne megfelelő.
- 114 A Bizottság álláspontja szerint az ügy körülményeire tekintettel az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás időtartama nem volt túlzott.

2. A Bíróság álláspontja

- 115 Emlékeztetni kell arra, hogy az EJEE 6. cikkének (1) bekezdése által ihletett azon általános közösségi jogi elv, amely szerint mindenkinek joga van a tisztességes eljáráshoz és különösen az ésszerű időn belüli eljáráshoz, alkalmazandó a versenyjog megsértéséért bírságot kiszabó bizottsági határozat bírói felülvizsgálatára irányuló eljárás során (a fent hivatkozott Baustahlgewebe kontra Bizottság ítélet 20. és 21. pontja, a Limburgse Vinyl Maatschappij és társai kontra Bizottság ítélet 179. pontja és a C-194/99. P. sz., Thyssen Stahl kontra Bizottság ügyben 2003. október 2-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-10821. o.] 154. pontja).

- 116 A határidő ésszerű jellegét az egyes ügyek sajátos körülményeinek figyelembevételével kell megállapítani, különös tekintettel a jogvitának az érintett szempontjából felmerülő tétjére, az ügy bonyolultságára és a felperes, valamint az illetékes hatóságok magatartására (a fent hivatkozott Baustahlgewebe kontra Bizottság ítélet 29. pontja, valamint a fent hivatkozott Thyssen Stahl kontra Bizottság ítélet 155. pontja).
- 117 A Bíróság e tekintetben kimondta, hogy a fenti szempontok felsorolása nem kimerítő, valamint hogy a határidő ésszerű jellegének vizsgálata nem követeli meg az azt okozó körülmények mindegyikének rendszeres vizsgálatát, amennyiben az eljárás időtartama legalább egy körülmény alapján indokolt. Így az ügy bonyolultsága önmagában alkalmas egy első látásra túl hosszúnak tűnő időtartam indokolására (a fent hivatkozott Limburgse Vinyl Maatschappij és társai kontra Bizottság ítélet 188. pontja és a fent hivatkozott Thyssen Stahl kontra Bizottság ítélet 156. pontja).
- 118 A jelen ügyben az Elsőfokú Bíróság előtt folyó eljárás kiindulópontja a Sumitomo kérelmének 2001. április 1-jei beérkezése volt, amelyben megsemmisítés iránti keresetet nyújtott be a vitatott határozat ellen, majd az eljárás 2004. július 8-án ért véget a megtámadott ítélet kihirdetésével. Így az eljárás hozzávetőleg négy év és három hónapig tartott.
- 119 Első pillantásra ez az időtartam jelentősnek tűnik. Ugyanakkor amint azt a főtanácsnok indítványának 151. és 159. pontjában kifejtette, a vitatott határozat alapjául szolgáló tények szinte mindegyikét vitatták, így azokat meg kellett vizsgálni. A rendelkezésre álló nyilatkozatok és dokumentumok bizonyító erejét értékelni kellett. Továbbá az Elsőfokú Bíróság által 2002 júniusától kezdve tett számos pervezető intézkedés előfeltétele volt az iratoknak – legalábbis azok egy részének – előzetes elemzése.
- 120 Arra is emlékeztetni kell, hogy hét vállalkozás nyújtott be megsemmisítés iránti keresetet ugyanazon határozat ellen, három különböző eljárási nyelven. A megtámadott ítéletet ugyanaznap hozták, mint a három másik – a vitatott határozat ellen benyújtott kereseteket elbíráló – ítéletet.

- 121 A fenti megállapításokból következik, hogy a megtámadott ítélet meghozatalát megelőző eljárás időtartamát indokolja különösen a kifogásolt kartellben rész tvevő és a vitatott határozat ellen keresetet előterjesztő vállalkozások száma, ami szükségessé tette a különböző keresetek párhuzamos vizsgálatát, az ügy iratainak az Elsőfokú Bíróság elvégzett mélyreható vizsgálata, valamint az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata által előírt nyelvi korlátok.
- 122 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás hossza az ügy különös bonyolultságára tekintettel indokolt.
- 123 A Sumitomo által felvetett második jogalap így nem megalapozott.
- 124 Mivel a Sumitomo által felvetett jogalapok egyikét sem lehet elfogadni, a fellebbezését el kell utasítani.
- 125 A fenti megfontolásokra tekintettel a fellebbezéseket el kell utasítani.

V – A költségekről

- 126 Az eljárási szabályzat 122. cikkének 1. §-a alapján, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről. Az említett eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a

alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Sumitomót és a Nippon Steelt, mivel pervesztesek lettek, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére a C-403/04. P. sz., illetve a C-405/04. P. sz. ügyekben.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A fellebbezést elutasítja.**

- 2) A C-403/04. P. sz. ügyben a Sumitomo Metal Industries Ltd-t, C-405/04. P. sz. ügyben pedig a Nippon Steel Corp.-t kötelezi a költségek viselésére.**

Aláírások